

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoord uit wraak

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoord uit wraak

Deel 6 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8703-4

ISBN 978-94-0230-308-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Vengeance in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Karina Vegas / Arcangel Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1997 Nora Roberts

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*De Heer zegt: 'Het is aan mij om wraak te nemen,
ik zal vergelden.'*
Romeinen 12:19

Wraak is er in mijn hart, dood in mijn hand.
Shakespeare

1

Voor het oplossen van een moordzaak moet je de tijd nemen, geduld hebben, vakkundig zijn en goed tegen eentonigheid kunnen. Inspecteur Eve Dallas bezat deze eigenschappen allemaal.

Ze wist dat die eigenschappen niet nodig waren voor het plegen van een moord. Te vaak werd iemand impulsief om het leven gebracht, uit woede, als tijdverdrijf of domweg vanwege een stommitieit. Volgens Eve was dit laatste de reden dat ene John Henry Bonning ene Charles Michael Renekee uit een raam van de elfde verdieping op Avenue D had gegooid.

Ze had Bonning in Verhoor en berekende dat het hooguit nog twintig minuten zou duren om een bekentenis uit hem los te krijgen, nog eens een kwartier om een proces-verbaal op te maken en haar rapport in te dienen. Het lukte haar misschien nog net om op tijd thuis te zijn.

‘Kom op, Boner.’ Als doorgewinterde agent praatte ze tegen de doorgewinterde schurk. Neutraal terrein, haar vak. ‘Doe jezelf een plezier. Een bekentenis, dan kun je het op zelfverdediging en verminderde toerekeningsvatbaarheid gooien. We kunnen dit voor het avondeten afronden. Volgens mij serveren ze vanavond pasta surprise in de cel.’

‘Heb hem niet aangeraakt.’ Bonning perste zijn enorme lippen op elkaar en trommelde met zijn lange, dikke vingers. ‘Klootzak is gesprongen.’

Met een zucht ging Eve aan het metalen tafeltje in Verhoor A zitten. Ze wilde niet dat Bonning een advocaat in de arm nam en de boel verpestte. Het enige wat ze hoefde te doen, was voorkomen dat hij die woorden uitsprak, hem in de richting sturen die ze toch al op ging en dan was de zaak rond.

Tweederangs drugsdealers zoals Bonning waren steevast traag van begrip, maar vroeg of laat zou hij om juridische bijstand zeuren. Het was het aloude kat-en-muisspel, al even tijdsloos als moord. Terwijl het jaar 2058 hortend en stotend ten einde liep, bleven moordzaken vrijwel hetzelfde.

‘Hij sprong – een snelle salto achterover het raam uit. Waarom zou hij dat doen, Boner?’

Bonning trok diepe denkrimpels in zijn voorhoofd van apenformaat. ‘Omdat hij een idiote klootzak was?’

‘Een goede gok, Boner, maar daarmee ga je niet door naar de tweede ronde van onze wedstrijd agentje-uitdagen.’

Hij moest er ongeveer een halve minuut over nadenken, toen verscheen er een brede grijns om zijn mond. ‘Grappig. Erg grappig, Dallas.’

‘Ja, ik overweeg een bijbaantje als komiek. Maar, nu terug naar mijn reguliere baan, jullie waren met zijn tweeën Erotica aan het fabriceren in jouw porta-lab op Avenue D en Renekee kreeg het – omdat hij een idiote klootzak is – ineens op zijn heupen, sprong het raam uit, dwars door het glas, en dook elf verdiepingen naar beneden, stuitte van het dak van een Rapid Cab, joeg een paar toeristen uit Topeka op de achterbank de stuipen op het lijf, rolde er vervolgens vanaf en liet zijn hersenen over straat weglekken.’

‘Hij stuitte zeker,’ zei Bonning met iets wat doorging voor een verwonderde glimlach. ‘Wie had dat gedacht?’

Ze was niet van plan voor moord met voorbedachten rade te gaan en als ze voor doodslag ging, bedacht ze, zou de pro-Deadvocaat waarschijnlijk dood door schuld voor Bonning weten te bedingen. Vrouwe Justitia tilde haar blinddoek vast niet op om hoopvol te glimlachen naar drugsdealers die drugsdealers om zeep helpen. Hij zou langer vastzitten voor het bezit van de benodigdheden om verdovende middelen te maken dan voor de moord. En zelfs als die twee werden gecombineerd, was het onwaarschijnlijk dat hij langer dan drie jaar vast zou zitten.

Ze legde haar armen gevouwen op tafel en boog naar voren. ‘Boner, zie ik er dom uit?’

Bonning vatte de vraag letterlijk op. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en bestudeerde haar zorgvuldig. Ze had grote, bruine ogen, maar ze stonden niet vriendelijk. Ze had een mooie, brede mond, maar die glimlachte niet. ‘Ziet eruit als een smeris,’ besloot hij.

‘Goed antwoord. Probeer me niet te slim af te zijn, Boner. Je had ruzie met je compagnon, werd woest en je beëindigde jullie persoonlijke en zakelijke relatie door die stomkop uit het raam te smijten.’ Ze stak haar hand op voor Bonning opnieuw kon ontkennen. ‘Zo zie ik het. Het werd ruzie, jullie hebben elkaar misschien afgezeked over de winst, de betaling, een vrouw. Jullie werden allebei agressief. Dus hij viel je misschien aan. Je moet jezelf toch verdedigen?’

‘Dat is je goed recht,’ stemde Bonning in en knikte verwoed terwijl het verhaal hem als muziek in de oren klonk. ‘Maar we hadden helemaal geen ruzie. Hij wilde gewoon vliegen.’

‘Hoe kom je aan die kapotte lip en dat blauwe oog? Hoe komt het dat je knokkels helemaal stuk zijn?’

Bonning vertrok zijn mond tot een brede tandpastalach. ‘Kroeggevecht.’

‘Wanneer? Waar?’

‘Weet ik niet meer.’

‘Denk er nog maar eens goed over na. En dat zou ik maar doen, Boner, voor het geval het onderzoek naar het bloed dat we van je knokkels hebben geschraapt iets oplevert en we jouw bloed aantreffen op zijn lichaam. Als we zijn DNA op jouw dikke vingers vinden, ga ik voor voorbedachten rade – maximale gevangenisstraf, levenslang, zonder voorwaardelijke vrijlating.’

Hij knipperde snel met zijn ogen, alsof zijn hersenen nieuwe en verbijsterende informatie verwerkten. ‘Kom op, Dallas, dat is gewoon gelul. Niemand gaat je geloven als je zegt dat ik daar naar binnen liep om die ouwe Chucharoo te vermoorden. We waren maatjes.’

Eve bleef hem strak aankijken en haalde haar communicator

tevoorschijn. ‘Laatste kans om jezelf een plezier te doen. Ik roep mijn assistent op, laat haar de testresultaten halen en ik arresteer je voor moord met voorbedachten rade.’

‘Was geen moord.’ Hij wilde graag geloven dat ze blufte. Je kon haar blik niet peilen, dacht hij terwijl hij zijn lippen bevochtigde. Kon die smerisblik niet peilen. ‘Het was een ongeluk,’ beweerde hij geïnspireerd. Eve schudde haar hoofd slechts. ‘Ja, we waren een beetje aan het matten en hij... struikelde en ging voorover het raam uit.’

‘Nu beledig je me. Een volwassen man struikelt niet uit een raam op een meter hoogte van de vloer.’ Eve knipte haar communicator aan. ‘Agent Peabody.’

Binnen een paar tellen vulde Peabody’s ronde en ernstige gezicht het scherm van de communicator. ‘Ja, chef.’

‘Ik heb de testresultaten van Bonnings bloed nodig. Laat ze direct naar Verhoor A sturen – en waarschuw de openbaar aanklager dat ik een moord met voorbedachten rade heb.’

‘Wacht eens even, even rustig, dat is niet de bedoeling.’ Bonning streek met de rug van zijn hand over zijn mond. Hij worstelde even, zei bij zichzelf dat ze hem nooit voor de grote klapper kon pakken. Maar Dallas stond erom bekend dat ze grotere visen dan hij te pakken kreeg.

‘Je hebt je kans gehad, Boner. Peabody...’

‘Hij viel me aan, zoals je zei. Hij viel me aan. Hij werd gek. Ik zal je vertellen hoe het is gegaan, zonder gelul. Ik wil een verklaring afleggen.’

‘Peabody, wacht maar met die orders. Stel de openbaar aanklager ervan op de hoogte dat meneer Bonning een verklaring zonder gelul aflegt.’

Peabody vertrok haar mond nooit, nu ook niet. ‘Ja, chef.’

Eve stopte de communicator weer in haar zak, legde haar handen gevouwen op de rand van de tafel en glimlachte vriendelijk. ‘Oké, Boner, vertel maar eens hoe het is gegaan.’

Vijftig minuten later wandelde Eve haar piepkleine kantoor op het hoofdbureau in New York binnen. Ze zag er echt uit als een agent – dat zag je niet alleen aan de wapenholster die ze om haar schouder droeg, de versleten laarzen en vale spijkerbroek. Het woord agent stond in haar ogen gegrift – ogen die weinig ontgingen. Ze hadden de kleur van donkere whisky en stonden zelden aarzelend. Haar gezicht was hoekig, met geprononceerde jukbeenderen, en werd gesierd door een verrassend volle mond en een ondiep kuiltje in haar kin.

Ze liep met lange, soepele passen – ze had geen haast. Tevreden over zichzelf haalde ze haar vingers door haar korte, nonchalant geknipte, bruine haar terwijl ze achter haar bureau ging zitten.

Ze wilde haar rapport indienen, kopieën naar alle betrokken partijen verzenden en daarna uitloggen. Buiten het streperige, smalle raam achter haar stond het forensenluchtverkeer al in de file. De blaffende claxons van de luchtbussen en het eindeloze geklapper van de rotors van de verkeerskopters stoorden haar niet. Het hoorde tenslotte bij de geluiden van New York.

‘Inschakelen,’ beval ze en siste toen haar computer halsstarrig blanco bleef. ‘Verdomme, niet nu. Inschakelen. Ga aan, rot ding.’

‘Je moet je persoonlijke inlogcode invoeren,’ zei Peabody toen ze binnenkwam.

‘Ik dacht dat deze weer op stem-ID werkte.’

‘Dat was zo. Kapoerewiet, zoals gebruikelijk. Zouden het aan het eind van de week weer moeten doen.’

‘Wat een ergernis,’ klaagde Eve. ‘Hoeveel getallen moeten we wel niet onthouden? Twee, vijf, nul, negen.’ Ze zuchtte terwijl haar unit sputterend tot leven kwam. ‘Ze kunnen maar beter met dat nieuwe systeem op de proppen komen dat ze de afdeling hebben beloofd.’ Ze stopte een disk in de unit. ‘Opslaan in Bonning, John Henry, zaaknummer 4572077-H. Kopieer rapport naar Whitney, commissaris.’

‘Knap gedaan, snel opgelost met Bonning, Dallas.’

‘Die man heeft hersenen als pistachenootjes. Heeft zijn partner uit het raam gegooid omdat ze ruzie kregen over wie de eigenaar was van twintig onnozele credits. En hij probeerde me wijs te maken dat het zelfverdediging was, dat hij vreesde voor zijn leven. De kerel die hij een zetje heeft gegeven, was vijfenveertig kilo lichter en vijftien centimeter kleiner. Klootzak,’ zei ze met een berustende zucht. ‘Je zou toch denken dat Boner zou verzinnen dat die kerel een mes had of met een knuppel naar hem stond te zwaaien.’

Ze ging achterover zitten, voelde aan haar nek en was blij verast dat er nauwelijks spanning weggewerkt hoefde te worden. ‘Waren ze allemaal maar zo simpel.’

Ze luisterde met een half oor naar het gonzende en dendrende vroege luchtverkeer buiten haar raam. Eén van de forensentrans dreunde zijn verhaaltje op over de voordelige tarieven en het gemak.

‘Week-, maand- en jaarabbonementen verkrijgbaar! Monster aan bij EZ TRAM, uw vriendelijke en betrouwbare luchtvervoersdienst. Begin en eindig uw werkdag in stijl.’

Als je van de sardientjes-in-een-blik-stijl hield, dacht Eve. Omdat de kille novemberregen de hele dag al viel, veronderstelde ze dat zowel de lucht- als straatopstoppingen vreselijk zouden zijn. Het perfecte einde van de dag.

‘De zaak is rond,’ zei ze en ze greep haar versleten leren jas. ‘Ik klok uit – voor de verandering een keer op tijd. Nog grote plannen voor het weekend, Peabody?’

‘Niets bijzonders, mannen die als vliegen op me afkomen van me afslaan, harten breken, ze diep kwetsen.’

Eve wierp even een grijns op het ernstige gezicht van haar assistent. De vastberaden Peabody, dacht ze – smeris van het puntje van haar donkere bloempotkapsel tot haar glimmende dienst schoenen. ‘Wat ben je toch een beest, Peabody. Ik snap niet hoe je het volhoudt.’

‘Ja, zo ben ik, koningin van de feestbeesten.’ Met een droge glimlach wilde Peabody de deur opendoen toen Eve’s ‘link begon te piepen. Ze keken allebei chagrijnig naar de unit. ‘Een halve minuut later hadden we op de voetgangersbrug naar beneden gestaan.’

‘Zal Roarke wel zijn die me eraan wil herinneren dat we vanavond een etentje geven.’ Eve zette de unit aan. ‘Moordzaken, Dallas.’

Er zweefden allerlei kleuren over het scherm, donkere, lelijke, vloekende kleuren. Uit de luidspreker klonk muziek, een laag geluid in een langzaam tempo. Automatisch toetste Eve de traceeropdracht in, zag hoe de boodschap Onuitvoerbaar onderaan over het scherm rolde.

Peabody haalde snel haar pocket’link tevoorschijn, zette een stap opzij en nam contact op met de Centrale Meldkamer terwijl de beller sprak.

‘Men zegt dat u de beste in de stad bent, inspecteur Dallas. Maar hoe goed bent u eigenlijk?’

‘Contact opnemen zonder identificatie en/of afgeschermd transmissies naar agenten sturen, is illegaal. Ik moet u waarschuwen dat deze transmissie wordt opgenomen en getraceerd via CompuGuard.’

‘Dat ben ik me bewust. Aangezien ik zojuist een moord met voorgedachten rade heb gepleegd, zoals de wereldse gemeenschap dat ziet, maak ik me niet al te veel zorgen over kleine ongemakken als elektronische overtredingen. Ik ben gezegend door de Heer.’

‘O, ja?’ Geweldig, dacht Eve, daar zat ze net op te wachten.

‘Ik ben geroepen om Zijn werk te doen en heb me in het bloed van Zijn vijand gewassen.’

‘Heeft Hij veel vijanden? Ik bedoel, je zou denken dat Hij ze, zeg maar, gewoon zelf zou vernietigen in plaats van jouw hulp in te roepen om het vuile werk op te knappen.’

Er viel een stilte; een lange stilte, waarin alleen de klaagzang

te horen was. 'Ik had kunnen weten dat u oneerbiedig zou zijn.' De stem klonk nu harder en geïrriteerder. Nauwelijks ingehouden woede. 'Hoe zou u, als goddeloze, nou kunnen begrijpen wat goddelijke vergelding is? Ik zal me aanpassen aan uw niveau. Een raadsel. Houdt u van raadsels, inspecteur Dallas?'

'Nee.' Haar blik ging naar Peabody, die kort en gefrustreerd haar hoofd schudde. 'Maar jij vast wel.'

'Raadsels ontspannen de geest en kalmeren de ziel. De naam van dit raadseltje is Wraak. U vindt de eerste zoon van de oude dwaas in de schoot van luxe, bovenop zijn zilveren toren waaronder de rivier donker stroomt en het water van grote hoogte valt. Hij smeekte om zijn leven en daarna om zijn dood. Hij heeft nooit berouw getoond voor zijn grote zonden en is daarom veroemd.'

'Waarom heb je hem vermoord?'

'Voor deze taak ben ik ter wereld gekomen.'

'God heeft je verteld dat je geboren bent om te moorden?' Eve toetste opnieuw een traceeropdracht in en vocht tegen haar frustratie. 'Hoe heeft Hij je dat laten weten? Heeft Hij je 'link gebeld, een fax gestuurd? Hebben jullie misschien in een café afgesproken?'

'Twijfel niet aan me.' Het gehijg klonk luider, geforceerd, beverig. 'U denkt dat ik minderwaardig ben omdat u een vrouw met gezag bent? U zult niet lang meer aan mij twijfelen. Ik heb contact met u opgenomen, inspecteur. Onthoud dat ik hier de leiding heb. Vrouwen mogen mannen adviseren en troosten, maar de man is geschapen om te beschermen, te behoeden en te wreken.'

'Heeft God je dat ook verteld? Dat bewijst dan toch dat Hij een man is, denk ik. Voornamelijk ego.'

'U zult voor Zijn en voor mijn aanschijn beven.'

'Ja, tuurlijk.' Eve hoopte dat zijn beeld helder zou worden en bestudeerde haar nagels. 'Ik beef nu al.'

'Mijn werk is heilig. Het is gruwelijk en goddelijk. Uit Spreu-

ken, inspecteur, 28, vers 17: “Een mens die bloed vergoten heeft, zal het graf in vluchten; laat niemand hem daarvan weerhouden”. De dagen van deze voortvluchtige zijn voorbij – en niemand heeft hem weerhouden.’

‘Als jij hem hebt vermoord, wat ben je dan?’

‘De toorn Gods. U hebt vierentwintig uur om te bewijzen dat u waardig bent. Stel me niet teleur.’

‘Ik zal je niet teleurstellen, klootzak,’ mompelde Eve terwijl de transmissie eindigde. ‘Iets, Peabody?’

‘Niets. Hij heeft het traceerprogramma grondig geblokkeerd. We weten niet eens of het binnen- of buitenplanetair was.’

‘Hij is binnenplanetair,’ mopperde ze en ze ging zitten. ‘Hij wil in de buurt zijn om het te kunnen volgen.’

‘Misschien is het een gek.’

‘Dat denk ik niet. Een fanaat, maar geen gek. Computer, zoek gebouwen, woonhuizen, maar ook bedrijven, met het woord *luxury* in New York City, met uitzicht op de East River of de Hudson.’ Ze trommelde met haar vingers. ‘Ik haat raadsels.’

‘Ik hou er wel van.’ Met opgetrokken wenkbrauwen leunde Peabody over Eve’s schouder terwijl de computer aan het werk ging.

Luxury arms
Sterling luxury
Luxury place
Luxury towers

Eve schoot naar voren. ‘Zoek beeldmateriaal van Luxury Towers, op het scherm.’

Bezig...

Het beeld floepte tevoorschijn, een enorme, zilveren speer. Het zonlicht weerkaatste tegen het staal en weerspiegelde het gebouw in de Hudson. Ten westen ervan klaterde een elegante water-

val langs een ingewikkelde opstelling van buizen en goten naar beneden.

‘Hebbes.’

‘Dat is te gemakkelijk,’ wierp Peabody tegen.

‘Dat wilde hij juist.’ Omdat, dacht Eve, er al iemand dood was. ‘Hij wil een spelletje spelen en pronken. Dat kan pas als we mee-doen. Computer, zoek namen van de bewoners van de bovenste verdieping van de Luxury Towers.’

Bezig... de brennengroep is eigenaar van het penthouse. Het is het hoofdkantoor in new york van thomas x. Brennan uit dublin, ierland, 42 jaar, getrouwd, drie kinderen, manager en algemeen directeur van de brennengroep, een amusements- en communicatiebureau.

‘Laten we maar eens gaan kijken, Peabody. We lichten de Meldkamer onderweg wel in.’

‘Ondersteuning vragen?’

‘We gaan eerst het terrein verkennen.’ Eve stelde de riem van haar wapenholster bij en trok haar jas aan.

Het verkeer was net zo erg als ze had verwacht, het hobbelde moeizaam vooruit over de natte straten, zoemde als een zwerm gedesoriënteerde bijen door de lucht. De glidekramen stonden op een kluitje onder brede luifels en deden, voor zover ze kon zien, geen zaken. De damp kringelde uit hun roosters omhoog, het vertroebelde het zicht en stonk erg.

‘Laat de centralist Brennens privénummer bellen, Peabody. Als het een grap is en hij leeft nog, is het leuk om dat zo te houden.’

‘Doe ik,’ zei Peabody en ze pakte haar 'link.

Eve ergerde zich aan de verkeersopstoppingen en zette haar sirene aan. Ze had dezelfde respons gekregen als ze schreeuwend uit het raam was gaan hangen. De auto's bleven als minnaars aan

elkaar kleven en gaven geen duimbreed toe.

‘Geen gehoor,’ zei Peabody tegen haar. ‘Voicemailbericht zegt dat hij vanaf vandaag twee weken weg is.’

‘Laten we hopen dat hij naar een kroeg in Dublin is gegaan.’ Haar blik ging weer over het verkeer, ze schatte haar kansen in. ‘Het moet maar.’

‘Eh, inspecteur, niet in dit voertuig.’

Peabody, de dappere agent, begon te knarsetanden. Ze kneep haar ogen stijf dicht van angst toen Eve de knop voor verticaal opstijgen indrukte. De auto trilde, knarste en steeg vijftien centimeter op. Toen viel hij met een huiveringwekkende dreun weer op de grond neer.

‘Verdomde, oude roestbak.’ Deze keer gebruikte Eve haar vuist en sloeg zo hard op het bedieningspaneel dat haar knokkels zeer deden. Ze stegen trillerig op, schommelden heen en weer en vloegen naar voren toen Eve het gas intrapte. Ze scheerden langs de rand van een luifel. De venter van een glidekraam begon woedend te schreeuwen en rende haar een halve straatlengte achterna.

‘Die verdomde vent had de bumper bijna te pakken.’

Eerder verbaasd dan boos schudde Eve haar hoofd. ‘Een kerel op airboots haalde bijna een politieauto in. Wat moet er van de wereld worden, Peabody?’

Peabody hield haar ogen koppig gesloten en vertrok geen spier. ‘Het spijt me, chef, je onderbreekt mijn gebed.’

Eve liet de sirenes aanstaan en stopte bij de hoofdingang van de Luxury Towers. De afdaling was zo ruw dat haar tanden op elkaar klapten, en ze miste de glimmende bumper van een XR11 airstream cabriolet op een haar na.

De portier schoot als een zilveren kogel over de stoep. Zijn gezicht vertoonde een mengeling van spot en afschuw toen hij het portier van haar bedrijfsrammelkast opende.

‘Mevrouw, u kunt dit... ding hier niet parkeren.’

Eve zette de sirene uit en haalde haar penning tevoorschijn. ‘O, echt wel.’

Zijn mond verkrampde alleen maar meer toen hij haar ID bekeek. ‘Wilt u alstublieft in de garage parkeren?’

Misschien kwam het doordat hij haar aan Summerset deed denken, de butler op wie Roarke zo gek was terwijl zij hem verachtte, maar ze drukte haar gezicht met fonkelende ogen tegen het zijne. ‘Hij blijft staan waar hij staat, mannetje. En tenzij je wilt dat mijn assistent je bekeurt voor het hinderen van een agent, laat je me binnen en boven het penthouse van Thomas Brennen in.’

Hij haalde adem door zijn neus. ‘Dat is absoluut onmogelijk. Meneer Brennen is weg.’

‘Peabody, noteer de naam en het ID-nummer van deze... burger en regel dat hij naar het hoofdbureau wordt gebracht voor verbalisering.’

‘Ja, chef.’

‘U kunt me niet arresteren.’ Zijn glimmende, zwarte laarzen maakten een kort dansje over de stoep. ‘Ik doe mijn werk.’

‘Je belemmert mijn werk en wiens baan vindt de rechter belangrijker, denk je?’

Eve zag hoe zijn mond vertrok voordat hij in een dunne, afkeurende lijn bleef staan. Oh ja, dacht ze, hij leek sprekend op Summerset, zelfs al was hij negen kilo zwaarder en bijna acht centimeter kleiner dan de nagel aan haar doodskist.

‘Zoals u wilt, maar u kunt erop rekenen dat ik contact met de korpschef opneem over uw handelwijze.’ Hij bekeek haar penning opnieuw aandachtig. ‘Inspecteur.’

‘Doe wat je niet laten kunt.’ Ze wenkte Peabody en volgde de stijve rug van de portier naar de ingang, waar hij zijn droid activeerde om hem op zijn post te vervangen.

Binnen de glanzende, zilverkleurige deuren was de hal van de Luxury Towers een tropische tuin met enorme palmbomen, hangende hibiscustruiken en tsjlpende vogels. Midden in een groot bassin stond een klaterende fontein in de vorm van een vrouw met weelderige rondingen. Ze was naakt tot haar middel en hield een gouden vis vast.

De portier toetste een code in op een glazen koker en gebaarde stilzwijgend dat Eve en Peabody konden instappen. Eve was niet blij met het vervoermiddel en bleef stokstijf in het midden staan terwijl Peabody tijdens de rit omhoog haar neus bijna tegen het glas drukte.

De koker gaf 62 verdiepingen hoger toegang tot een kleinere, maar niet minder uitbundige, binnentuin. De portier stopte bij een veiligheidsscherm aan de buitenkant van een dubbele boogdeur van hoogglans staal.

‘Portier Strobie, in gezelschap van inspecteur Dallas van de NYPSD en assistent.’

‘Meneer Brennen is op dit moment niet aanwezig,’ was de rustige, muzikale, zangerige Ierse reactie.

Eve duwde Strobie met haar elleboog opzij. ‘Politie, dit is een noodgeval.’ Ze hield haar penning voor het elektronische oog voor verificatie. ‘Toegang is noodzakelijk.’

‘Een ogenblik, inspecteur.’ Er klonk zacht gezoem terwijl haar gezicht en ID werden gescand, toen een bescheiden geklik van de sloten. ‘Toegang toegestaan, wees u er alstublieft van bewust dat deze woning wordt beveiligd door SCAN-EYE.’

‘Recorder aan, Peabody. Achteruit, Strobie.’ Eve legde één hand op de deur, de andere op haar wapen en duwde de deur met haar schouder open.

Ze rook de geur als eerste en vloekte. Ze had te vaak de geur van een gewelddadige dood geroken om zich te vergissen.

Op de blauwe, zijden muren van de woonruimte zaten vegen bloed, een weerzinwekkende, onbegrijpelijke graffiti. Ze zag het eerste stuk van Thomas X. Brennen op het zachte tapijt liggen. Zijn hand lag met de handpalm naar boven, zijn vingers gekromd in haar richting alsof hij wenkte of smeekte. De hand was afgesneden bij de pols.

Ze hoorde Strobie achter zich kokhalzen, hoorde hoe hij de hal weer in strompelde, de frisse bloemenlucht in. Zij stapte de stank in. Nu trok ze haar wapen, zwaaide ermee heen en weer terwijl

ze de kamer in zich opnam. Haar intuïtie zei haar dat wat hier was gebeurd voorbij was en dat degene die het had gedaan allang weg was. Maar ze hield zich nauwgezet aan de procedure, liep langzaam over het tapijt en vermeed waar mogelijk het gestolde bloed.

‘Als Strobie klaar is met kotsen, vraag hem dan waar de grote slaapkamer is.’

‘De gang door aan de linkerkant,’ zei Peabody even later. ‘Maar hij kotst nog steeds.’

‘Zoek een emmer voor hem, verzegel daarna de lift en deze deur.’

Eve liep de gang in. De stank werd erger, doordringender. Ze begon door haar mond te ademen. De deur naar de slaapkamer stond open. Door de kier viel een streep fel kunstlicht naar binnen en ze hoorde de majestueuze klanken van Mozart.

De overblijfselen van Brennen lagen verspreid over een bed zo groot als een meer met een elegante, spiegelende hemel. Eén arm was met een zilveren ketting aan de bedstijl geketend. Eve veronderstelde dat ze zijn voeten ergens in het ruime appartement zouden vinden.

De muren waren ongetwijfeld geluiddicht, maar de man had zeker lang en luid geschreeuwd voordat hij stierf. Hoelang had het geduurd, vroeg ze zich af terwijl ze het lichaam onderzoekend bekeek. Hoeveel pijn kon iemand verdragen voordat de hersenen ermee ophielden en het lichaam bezweek?

Thomas Brennen wist het antwoord, tot op de seconde nauwkeurig.

Hij was helemaal naakt, zijn hand en beide voeten waren geamputeerd. Zijn enige overgebleven oog staarde in blinde afschuw naar het spiegelbeeld van zijn eigen verminkte gestalte. Zijn ingewanden waren verwijderd.

‘Godallemachtig,’ fluisterde Peabody vanuit de deuropening. ‘Heilige Moeder Gods.’

‘Ik heb de werkkist nodig. We trekken beschermkleding aan

en melden het. Zoek uit waar zijn familie is. Meld het bij Feeney als hij er is en laat hem een mediablokkade instellen voordat je de details doorgeeft. We moeten de bijzonderheden zo lang mogelijk stilhouden.'

Peabody moest twee keer moeizaam slikken voordat ze zeker wist dat ze haar lunch binnen kon houden. 'Ja, chef.'

'Haal Strobie en leg hem het zwijgen op voordat hij hierover begint te kletsen.'

Toen Eve zich omdraaide, zag Peabody een zweem medelijden in haar ogen. Toen was het verdwenen en keek ze weer vlak en afstandelijk.

'Aan de slag. Ik wil die klootzak pakken.'

Het was bijna middernacht toen Eve moeizaam de trap naar haar eigen voordeur beklom. Haar maag deed zeer, haar ogen brandden, haar hoofd bonkte. De stank van gewelddadige dood kleefde aan haar, hoewel ze een laag van haar huid van zich af had gewassen in de kleedkamerdouche voordat ze naar huis ging.

Ze wilde het liefst alles vergeten en bad één keer wanhopig en oprecht dat ze de overblijfselen van Thomas Brennen niet zou zien als ze haar ogen sloot om te gaan slapen.

De deur ging open voordat ze hem had bereikt. Daar stond Summerset met achter hem het schitterende licht van de kroonluchter in de hal. Zijn lange, benige lichaam huiverde bijna van afkeer.

'U bent onvergeeflijk laat, inspecteur. Uw gasten staan op het punt van vertrekken.'

Gasten? Haar overbelaste hersenen worstelden met het woord en toen herinnerde ze het zich. Een etentje? Moest ze zich na vanavond druk maken over een etentje?

'Rot op,' opperde ze en wilde langs hem heen lopen.

Zijn dunne vingers grepen haar arm. 'Als Roarkes vrouw wordt er van u verwacht dat u bepaalde sociale verplichtingen aangaat, zoals hem deze avond als gastvrouw bijstaan bij een belangrijk diner als dit.'

In één tel werd de vermoedheid overvleugeld door woede. Ze balde haar vuist langs haar zij. ‘Achteruit voordat ik...’

‘Eve, lieveling.’

Roarkes stem waarmee hij het klaarspeelde om zowel verwelkomend, geamuseerd als waarschuwend te klinken, weerhield haar ervan met haar gebalde vuist uit te halen. Dreigend draaide ze zich om en zag hem net buiten de deuropening van de salon staan. De formele, zwarte kleding was niet de reden dat hij er adembenemend uitzag. Eve wist dat hij een fit, gespierd lichaam had waarvan een vrouwenhart op hol sloeg ongeacht wat hij droeg – of niet droeg. Zijn golvende haar, zo zwart als de nacht, kwam bijna tot zijn schouders en omlijstte een gezicht waarvan ze vaak dacht dat het thuishoorde in een schilderij uit de renaissance. Geprononceerde kaaklijn, ogen blauwer dan kostbaar kobalt, een mond gevormd om poëzie te declameren, opdrachten te geven en vrouwen gek te maken.

In minder dan een jaar tijd was hij door haar pantser gebroken, had haar hart geopend en het verrassendste was dat hij niet alleen haar liefde had weten te winnen, maar ook haar vertrouwen. En hij wist haar nog altijd te ergeren.

Ze beschouwde hem als het eerste en enige wonder in haar leven.

‘Ik ben laat. Het spijt me.’ Het was eerder een uitdaging dan een verontschuldiging, meegedeeld zonder omhaal. Hij hoorde het aan met een ontspannen glimlach en een opgetrokken wenkbrauw.

‘Ik weet zeker dat het niet anders kon.’ Hij stak zijn hand uit. Toen ze door de hal liep en zijn hand pakte, merkte hij dat de hare stijf en koud was. In haar ogen met de kleur van gerijpte whisky zag hij zowel woede als vermoedheid. Hij was eraan gewend geraakt die te zien. Ze was bleek, dat verontrustte hem. Hij herkende de vegen op haar spijkerbroek als opgedroogd bloed en hoopte dat het niet van haar was.

Hij kneep even vertrouwelijk in haar hand voordat hij hem